

Stanley Dancer om Frosty Hanover

Følgende citat er taget fra den svenske "Champion, bind 1", oversættelsen af dele af "The Care and Training of the Trotter and Pacer" af James C. Harrison.

Det er den amerikanske dacærende champion Stanley Dancer, der taler om indkøb og brug af startvogn, og hvor han omtaler træningen af Frosty Hanover (side 136):

Under många år använde jag en gammal jeep, köpt begagnad. Senare gick jag över till en öppen skåpvagn. Men jag har alltid haft någonting som kunde lära mina hästar vad som menades med en startbil. Det behövs inte alls mycket för att rigga upp en "grind" eller någonting som påminner om vingarna på en startbil. Man kan använda ribbor eller lättmetallrör till de längsgående slåarna och dra ståltråd över de platser där hästarna ska ha sina huvuden. Man kan konstruera en sådan "vinge" utan nämnvärda kostnader och fästa den bakpå en "pickup truck" (skåpbil med flak) eller baktill på en jeep. Det finns ingen ursäkt för att inte ha något slags startbil om man verkligen vill ha en.

En egen startvagn behövs också om man har en häst med problem visavis startvagnar som man måste arbeta bort. Frosty Hanover var en häst av det slaget, och det kan vara värt att dra fram den historien eftersom det kan bli till hjälp för dem som råkar ut för liknande problem.

Jag hade tränat Frosty en del som tvååring. Vid det laget då jag fick hand om honom kunde han trava ganska bra, men han var besvärlig bakom vagnen och brukade skena eller fela. Jag kom rätt bra överens med hästen det året men han var fortfarande en problemhäst och vid slutet av säsongen tog ägaren hem honom och tränade honom själv. Nästa år, då han var 3-åring, hade olika tränare hand om honom och Billy Haughton körde honom till ett rekord på 1.59.⁴/₅ (km-tid 1.14,5) på Lexington "against time" (rekordförsök, mot klockan). Men han var

Fortsættes...

fortfarande bråkig bakom vagnen och sekreterare och andra funktionärer var inte precis förtjusta när han dök upp på banan.

Den hösten frågade ägaren mig om jag ville ta hand om hästen en gång till. Jag tänkte mig för en stund och sa att det kunde jag göra om jag fick ha den kvar hela säsongen eftersom jag hade en plan som jag ville prova på den hästen. Ägaren, mr Duer, gick med på det och skickade hästen till mig.

Jag gjorde upp ritningarna så att jag tränade honom snabbt på onsdagar och lördagar. Som jag tidigare förklarat är det dessa dagar som jag sparar för problemhästar. Från det jag började med hästen fram till nästa vår då han gjorde sin första start på Roosevelt Raceway, gick Frosty Hanover varenda träningsmile bakom startvagnen. Och jag menar *vartenda steg varenda mile*.

När jag började jogga hästen satte jag en pojke i startvagnen och sa åt honom hur fort han skulle köra. Jag körde fram Frosty Hanover med nosen mot vingen och sedan körde vi alla långsamvarven runt banan på det viset.

När jag senare började köra fort med honom så satte jag en av mina hjälptränare i startbilen och talade om hur fort han skulle köra. Jag hade inte ens klockan med mig. Jag talade bara om för min hjälptränare att han skulle köra milen på t.ex. 2.40 och han fick klocka tiden medan han körde bilen. Allt jag gjorde var att sitta bakom Frosty och styra.

Jag hade inga problem så länge han gick långsamt, men när jag började köra honom i snabbarbeten i rätt körriktning försökte han ramma vingen och antingen ta sig över eller under den. Men min startbil var byggd så att han hade behövt hoppa ganska högt för att ta sig över den och det fanns ingen chans att krypa under den. Det dröjde inte länge förrän han lärde sig att han inte hade en chans att göra någonting åt vagnen och till sist resignerade han och följde med. Men jag körde hela tiden med samma mönster. Varje träningsmile eller långsamkörningsvarv som Frosty Hanover gjorde den vintern skedde med nosen intill vingen *vartenda steg varenda mile*.

Slutligen körde vi till Roosevelt för att göra den första starten. Jag erkänner att jag var lite nervös när bilen fällde in vingarna och stora pengar var satsade på hästen, men han gick från start i perfekt trav och skötte sig bra. Efter detta slutade jag att träna honom på det viset. Jag räknade med att från den punkten så borde han klara sig själv, och det gjorde han också. Han vann flera lopp i rad, tjänade mer än 25.000 dollars och visade sig som en god häst. Mr Duer sålde honom för ett gott pris till utlandet samma höst.

Det där är ett exempel på en häst som har lagt sig till med en ovana men som blivit botad. Jag tror att Frosty Hanover var rädd för startbilen och att det var hela hans problem. Alla dessa hundratals miles, snabba eller långsamma, runt träningsbanan bakom startvagnen lärde honom att han inte hade någonting att frukta från bilen, och när han väl lärt sig detta blev han en bra tävlingshäst.